

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-07-19)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-07-19)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 123. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010125.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

19. Juli.

Da jeg i Aftes kom hjem efter en lang Spaseretur, havde jeg den Glæde at modtage Deres Brev fra 15. Juli. Tak, min kjære Ven, for at De ikke glemmer den Fra-s. 124værende. Jeg vil nu begynde med at besvare Deres mange venlige Spørgsmaal.

1. Min Doctor er Heidlers Svigersøn, Doctor Kratzmann. En net og ganske behagelig Mand. 2. De maa tro, at jeg altid skriver den fulde Sandhed til Dem. Jeg tog mig virkelig Sagen med Børnene ikke mere nær, end jeg tilskrev Dem. Jeg vil jo ikke nægte, at den ofte vender tilbage i mine Tanker, og ærgrer mig især over, at jeg her i den yndige Natur saa ofte tvinges til at tænke paa den troløse T.; hvad der imidlertid forsøder mig Tankerne om den Troløse er, at ved Siden af disse vandrer Tankerne hen til den trofaste Ven, saaledes vandrer Godt og Ondt tilhobe sammen i denne Verden. Siig mig hvad Indtryk mit Brev til T. har gjort paa Dem, selv om De finder, at det ikke bør afsendes. Om De faaer det Indtryk, som har været min Mening, at det er en Slags Afsked i vort Venskabsforhold til hinanden. Undertiden troer man at være tydelig, medens Udtrykkene dog ere utydelige. Det var min Mening, at det skulde være et Brud ikke i Fjendskab men i Sagtmodighed. Gjør det dette Indtryk? At det ligger den gode Martensen paa Hjerte, at intet Brud finder Sted, forstaaer jeg, og jeg mener ogsaa, at det ikke skulde have Udseende af et formeligt Brud, men at dette dog skulde ligge deri, saa at jeg paa en ærlig og naturlig Maade kunde forandre min Tone mod denne forfængelige Mand. De noget bittre Ord i Brevet, samt den noget formelle Tone er valgt med Forsæt, for at han skal føle Overgangen i dette Brev og i de tidligere venskabelige Breve, han har fra mig. De har Bet, Brudet er i Virkeligheden skeet ved ham.... 3. Hvad jeg gjorde i de første Dage i Berlin? kjedede mig. Var i Museet, vandrede omkring, gik den anden Aften i et Vaudeville-Theater, hvor Forestillingen var græsselig, den tredje Dag laae jeg i Sengen hele Dagen og befandt mig meget ilde, jeg troer af en Fiskeret, jeg var saa ubesindig at nyde ved Table d'hote. Der hørte Mod til at gaae paa Jernbanen næste Dag, men Modet blev belønnet, og jeg befandt mig ganske vel. Fra Berlin vilde jeg under alle Omstændigheder, og gaaer det som jeg vil, kommer jeg aldrig mere i denne store trivielle, trykkende By. ... 7. Af Blade seer jeg ingen her. Jeg har al mit Kundskab fra Dem. Saa vor lille Prindsesse skal virkelig blive Dronning af Eng-s. 125land engang? 1 Det er jo en stor Ære for os og vilde vel ogsaa kunne blive til Nytte, ifald hun virkelig var dansk, men herpaa tvivler jeg. Saa den gamle Beskow har saa megen Ungdom i sig, at han har begyndt en ganske ny Virksomhed? 2 Det er jo herligt! Lykkelig den, der i sin Alderdom kan faae en ny Kjærlighed, hvis Sjæl kan sætte nye Knopper og friske Skud. Saaledes burde det altid være, men hvor sjældent er det saa. Alderdommen burde altid have Noget at give ud af det, som Ungdommen havde taget ind, men ikke alle formaaer at gjemme det Erhvervede; hos de Fleste veires det bort for alle Vinde.

I Dag har jeg havt den Glæde ogsaa at modtage et rart Brev fra Margrethe hjemme. 3 Børnene havde det godt; det rørte mig at læse, at den lille Anna i de første Dage efter min Bortreise havde været saa trist og ikke havde Lyst til Noget af Længsel efter Lady Johanne. Hun skriver, at de søde Børn mange Gange om Dagen kysser mit Portrait, at de hver Morgen plukker en frisk Rose og hænger derpaa — — etc. — etc. Hvor har Gud dog været god, idet han sendte mig disse Tre! Sarah er saa indtaget i Ma-rienbad, at hun sukker over, at en Uge alt er gaaet og ønsker at kunne blive her bestandigt. Tænk, hvis det Modsatte havde været Tilfældet, hvor trykkende det havde været for mig. Det er dog rørende og næsten ubegribeligt, hvor megen Kjærlighed de ogsaa have for Heibergs Minde. Forleden kastede Sarah sig om min Hals og bad paa den inderligste Maade, om jeg ikke vilde kjøbe to smaa nydelige Alabastes Vaser, for at disse kunde staae ved Heibergs Buster — De veed, jeg har to —, og da jeg nu kjøbte dem, jublede hun af Glæde, som om hun selv havde faaet det kjæreste Legetøi, talte om hvor glad han vilde blive, naar disse Vaser bleve fyldte med smukke Blomster. Er det dog ikke besynderligt? Da vi spaserede forleden sammen, sagde hun: Alle Damer gaae her med en Herre, men du har Ingen, thi Johan Ludvig er død. Jeg svarede, men jeg gaaer med en lille rar Pige, det har de Andre ikke, og nu saae hun paa mig med det sødste Udtryk i de smukke Øine. Hun er virkelig et ualmindeligt sødt Barn. Bliver De vel kjed af, at jeg fortæller Dem saa meget om hende? Jeg stoler paa, at Deres Godhed for mig gjør, at De med Godhed laane mine Beretninger om hende s. 126Øre, hendes Kjærlighed gjør mig saa godt, og jeg har maaskee aldrig mere end nu trængt til dens Yttringer.

Naar De seer Madvig, saa hils ham kjærligt fra mig og tak ham, fordi han har været hjemme og seet til Børnene. Jeg føler saa ofte Trang til at gjøre denne Ven nogen Glæde, og det staaer aldrig i min Magt. At give ham et Sølv-Uhr tænker jeg vel ikke mere paa, men jeg vilde ønske, at jeg kunde give ham en Herregaard med hundrede tusinde Dalers Indtægt om Aaret. Jeg seer godt hans svage Sider, men det er sjældent, at Svaghederne vise sig saa elskværdige som hos ham; de ligge saa aabenlyse, at man er vis paa, at der ikke gives andre, som skjules....

Her boer en af de værste norske Normænd, jeg nogensinde har truffet paa, i Huset med os. En Consul N. N. med Frue. 1 Han seer ud som en koparret Graasteen, er lille og stikker derfor Næsen i Veiret for at blive en Tomme høiere. Konen er derimod høi, og til Lykke for ham lader hun til at have en medfødt Godmodighed, er venlig og fordringsløs; hun maa ikke have megen Skønheds-sands, thi hvorledes kunde hun ellers have faaet dette lille, stygge, ubehagelige Menneske. De og Oberst Irgens, meget nette Folk begge, vare med paa Spaseretouren i Aftes. Talen kom paa Goethe, og uagtet den lille Graasteen ellers viseligt holder sin Mund og trasker bag efter som en Hund, fik han dog Lyst til ogsaa at give et Ord med i Lauget. Da vi længe havde talt om Goethe, spurgte han med eet: „Hvor boede Goethe? Hvad Landsmand var han?“ Jeg fik en stor Lyst til at

svare: „Han var norsk og levede i Norge,” men jeg turde ikke for de andre Norske. Der er noget meget moersomt i, at et Menneske ofte ved et Par Ord ligesom kan afklæde sit Indre og staae for os saa nøgen, som da han kom til Verden. Naar nu et saadant Spørgsmaal fremsættes med den behørig Selvtillid og uden Anelse om det Latterlige i Spørgsmaalet, da hører der virkelig en stor Godmodighed til ikke at vække en saadan Spørger, saa han huskede herefter, hvem Goethe var, hvor han var født, og hvor han levede. Jeg var godmodig igaar, saa han beholdt Næsen i Skyerne.

De fortæller mig saa mange Nyheder og saa meget om Andre, men saa lidt om Dem selv. Hvorledes har De det? Er De rask? Skaaner De Deres Øine? Arbejder De ikke for meget ud paa Natten? Ak Gud bedre det, De arbejder s. 127 vel især for mig og læser de slemme Correcturer, der tager saa meget paa Øinene; jeg skal ret være glad, naar den hele Udgave er færdig. De troer ikke, — og dog, jo De troer det, De veed det, hvor ofte mine Tanker med Taknemmelighed dvæle ved al Deres Godhed. Undertiden føler jeg mig her saa forladt, Hjertet svulmer da af Vee-mod; hvor ofte har ikke Deres Komme afbrudt lignende Tanker og Følelser i Hjemmet, hvor ofte har De ved Deres Indtrædelse i min Stue, ved Deres venlige Goddag, ved at føre mine Tanker bort fra det, som ingen Klage kan forandre, hjulpet mig til atter at komme i Ligevægt med mig selv, hvor ofte har De ikke viist mig den Velgjerning ligesom at tvinge mig til at interessere mig, snart for Et, snart for et Andet, som jeg da virkelig har bavn Glæde og Nydelse af. Ja selv Udøvelsen af den Kunst, som det nu engang er min Lod at udøve, selv paa denne, har Deres Interesse og Opmuntring været mig til saa stor Nytte, ja, jeg kan gjerne sige reent uundværlig. Naar jeg derfor forfalder til altfor stor Mismod og Forsagthed og synes, at jeg er blevet her paa Jorden for længe, da hjælper det at tænke paa, at jeg foruden mine andre Venner har en Ven, der oftere har sagt mig, at jeg er hans „Læge og Præst”, der viser mig i Gjærningen, at jeg er noget for ham, der følger mig med Interesse og Godhed, der hører til dem, der takker, idet de give. Lev da vel, min kjære Ven, indtil vi atter sees, indtil Deres venlige, hjertelige Goddag! atter virker velgjørende paa Deres

af Hjertet hengivne
Veninde.